

147 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Koninginnedag

Koninginnedag was vroeger op 31 augustus, de verjaerdag van Koningin Willeminao. Voor mijn gevoel was 't toen aaltijd mooi weer, maor dat zel wel nie zô gewist zijn. Je kreeg een nieuwe witte jurk, of je mog nog een jaertie mit j'n ouwe doen as dat kon. Aale maaisies droege een witte jurk mit een oranje sjaarp as centuur. De jonges droege de sjaarp schuin over d'r borst op een wit overhempie. Zô ginge we naer school. Daer wiere we afgehaold deur de meziek en ginge mit de gezaomelijke schole in optocht naer 't gemêentehuis voor de aubaode.

Overal langs d'n dijk stinge erepoorte, die deur de buurbeweuners gemaakt wiere. D'r wier veul gevlagd, aarg fêêstelijk aalemeael. Weke van tevore rippeteerde we op school 't zinge van vaoderlanse liedere. Zô komp 't dat ouwere d'r zôôvel kanne. As we op d'n dijk liepe, op weg naer school, zonge we: "Oranje bove, oranje bove, leve de Willemien". We zonge trouwes toch aaltijd veul, ok as we zô mor buite speulde. Hoeneer lôôpe d'r nou nog 's kaander te zinge op straet? Aarg jammer, dat dat verdwene is!

In schoolverband wiere d'r op koninginnedag aanderande spellechies gedaen. Koekhappe, stoeledans, wasophange, fuikkruipe en zaklôôpe. Voor de grôôtere waze d'r ok speule, die veul bekijks trokke: mastklimme, touwtrekke, sprietslaon en kuipsteke. Aarg geliefd was 't ringsteke mit de tilburry of 't losse paerd en nie te vergete op de fiets. Azzie de ring d'r af haolde, kreeg-ie een lintjie om j'n arm. Wie de mêêste lintjies had was de winnaer.

Veul plezier gaf ok een gecostumeerde voebalwestrijd. 's Aeves kreges we een lampion mit een echt kaersie. Lampionne wazze d'r in aanderande vurme en kleure. Gewaopend mit de lampion ginge we mit vaoders naer de lichies kijke. De mêêste grôôte huize wazze verlicht mit zôgenaomde vetpotjies. Zelf de tuine stinge d'r soms vol mee. 't Was een sprookiesachtig gezicht. Je kwam d'r as kaaind niet op uitgekeke.

De tijd wier toe nog nie verzet, zôdat 't om haalf nege al donker wier. Zô liep 'k dan , hêêl knussies, aan vaoders hand mit m'n lampion deur ons fêêstelijk durp waer iederêen op de bêen was.

't Is êen van de mooiste herinneringe uit m'n jeugd. As 'k dan nou de kaander ziet, die op klaorlichten dag mit 'r lampion achter de meziek aan renne, want ze kunnen 't amper bij houwe, dan denk 'k: "Zouwe hullie laeter ok nog mit zô veul plezier trugdenke aan koninginnedag?" Laen we 't hope!

Hartelijk dank voor deze inzending van een lezeres.

